

# **KỆ NIỆM PHẬT**

**LIÊN TÔNG THẬP NHỊ TỔ TRIỆT NGỘ ĐẠI SƯ**

*Việt dịch: Bửu Quang Tự Độ Tử Như Hòa*

## KỆ NIỆM PHẬT

### LIÊN TÔNG THẬP NHỊ TỔ TRIỆT NGỘ ĐẠI SƯ

Tự Tánh Di Đà, Di Đà Tự Tánh  
Chấp Tánh bỏ tu, nhân đó thành bệnh.  
Phật chẳng ngoài Tánh, Tánh có Phật trong.  
Nhu nước gặp nước, như không hợp không.  
Phật ở trong Tánh, Tánh há ngoài Phật,  
Vốn tự viên dung, làm sao cách ngại.  
Cực Lạc - Duy Tâm, Duy Tâm - Cực Lạc,  
Rời độ luận tâm, rõ ràng làm lớn!  
Duy Tâm - Cực Lạc, Cực Lạc - Duy Tâm,  
Núi tự cao cao, nước tự sâu sâu.  
Chưa rõ duy độ, sao đạt duy tâm,  
Vũ Phu đầu ngọc, Du Thạch chẳng vàng.  
(Vũ Phu: tên một loài đá giống như ngọc;  
Du Thạch: cái vân đẹp nhất trong ngọc đá)  
Muốn hiểu duy tâm, nên rõ duy độ,  
Sáng tỏ giữa đêm, ngày lại chẳng lộ.  
Chín phẩm sen báu, tại lòng bàn chân.  
Di Đà chẳng niệm, cô phụ chính mình.

**Một tiếng Phật hiệu, một tiếng tâm  
Nếu tín tâm thâm, Phật càng thâm  
Mắt mộng chưa mở, tình loạn đuổi,  
Từ quang thường chiếu cõi u trầm.**

**Một tiếng Phật hiệu, một tiếng lòng  
Tuyệt diệu viên âm, nghe hiện kim.  
Sao có biết bao “si hán tử”  
Vẫn lấy lá úa bỏ vàng ròng.**

**Một tiếng Phật hiệu, một tiếng tâm,  
Núi tự cao chừ, nước tự sâu  
Chẳng phải cung thương bao khúc điệu  
Chung - Kỳ vị tất đã tri âm.**

**Một tiếng Phật hiệu, một tiếng tâm,  
Cửu Pháp - tàng khai, thâm lại thâm  
Vạn luận ngàn kinh đều nói hết  
Rõ ràng đề mục chỉ như kim. (hiện giờ)**

**Một thanh Phật hiệu, một thanh tâm,  
Lá tốt là do tự rễ sâu.  
Chi cạy gió Đông về khế thổi,  
Ưu đàm hương vẫn nức tòng lâm.**

Một thanh Phật hiệu, một thanh tâm,  
Hương thượng toàn đề nhập tửy thâm  
Lâm Tế, Đức Sơn như chữa thẩu,  
Đề rồi Trương hét rộ thiên lâm.

Ta Bà uest độ: duy tâm uest,  
Cực Lạc hương nồng: tự tánh hương,  
Chẳng hương tông này suy thẩu triết,  
Thì sao tìm thẩu chôn Tây Phương.

Nói đến Liên Bang mưa lệ rơi.  
Diêm Phù nẻo khổ đáng thương thay!  
Thế gian, xuất thế suy cùng khắp  
Chẳng niệm Di Đà biết niệm ai?

Si mê một niệm đọa Ta Bà.  
Trường kiếp trầm luân biết phải là!  
Uế độ muốn xoay thành Tịnh độ,  
Toàn thân chuyển niệm Phật Di Đà.

Yên phần giữ phận thái bình Tăng,  
Liễu tử thoát sanh chưa từng khước.  
Chỉ nguyện danh đề trong nhụy phẩm,  
Nào mong cao vọng đến truyền đăng

Nói đến vô thường những nảo lòng,  
Trăm năm chỉ thoáng biết chi làm?  
Chỉ mong Từ phụ giữ lòng thương,  
Cho cảnh sen nhỏ cũng cam lòng.

Tròn phát ba tâm, tâm lại thiết,  
Chỉ hoài một niệm, niệm càng kiên.  
Suốt đời chẳng khởi lòng chi khác,  
Chỉ dốc gieo mầm thượng phẩm liên.

Học đạo nay đà bốn chục niên,  
Đường về quê hã y nhiên.  
Chuỗi tròn trăm tám luôn lần mãi  
Tâm - Phật - Chúng sanh nhứt quán xuyên.

Di Đà, tự tánh lưỡng tương đương  
Cùng chuyển cùng che chẳng ngại chương.  
Niệm đến viên dung chẳng chỗ trệ,  
Thì là ngửi được ngấu hoa hương.

Khẩn thiết niệm như cứu cháy dầu,  
Ta Bà nào phải ở hoài đâu.  
Nay buông tay tức về ngay đó,  
Sánh với tiền Hiền kém chút thôi.

Một niệm Hồng danh, một đóa sen,  
Thanh thanh lưu xuất tự trong tâm.  
Chỉ sao niệm niệm cho tương tục,  
Chẳng sợ Di Đà chẳng hiện tiền.

Tôi niệm Di Đà có khóa trình,  
Sớm chiều mười vạn niệm phân minh  
Muốn sao đến chết thường như vậy,  
Tịnh nghiệp ai lo thành chẳng thành.

Cổ hương biên biệt trải qua bao,  
Thông thiết trông về mãi khát khao.  
Mình niệm Di Đà, Ngài niệm lại,  
Cha - Con bảnh tánh cùng tương giao.

Một A Di hết lại Di Đà,  
Ngoài niệm đó thì chẳng biết chi.  
Lần chuỗi niệm hoài cho chuỗi đứt,  
Cơm thơm, rau chín đã lâu rồi.

Tặng quê này chuyên tu Tịnh Nghiệp,  
Đến đây xin khách rủ hồng trần.  
Thế gian có biết bao nam tử,  
Chẳng biết đường Tây rất tối chân.

Tâm thường cơm cháo một nhàn tăng,  
Luật, giáo, thiên tông thấy chẳng năng  
Phật hiệu sáu thời thường mật chuyên,  
Nhất tâm bất loạn rốt chưa từng.

Tịnh Độ duy tâm biết chỉ tôi,  
Người mê đường rẽ dất xa xôi.  
Cố hương về được, về ngay đó,  
Kim sắc hoa khai chánh lúc này.

Duy tâm Tịnh độ mấy người tu?  
Sáu chữ Hồng danh phải khẩn trì;  
Mãi tới thủy cùng sơn tận xứ,  
Lạc Bang chẳng cách một hào ly.

Sóng yên trắng hiện, chưa hoàn hảo,  
Đất âm hoa khai, dụ thật hay.  
Phật hiệu nhất thanh, sen chín phẩm.  
Thấp cao phần vị thuộc do ai?

Cùng với Di Đà có túc duyên,  
Bình thường hiện rõ mãi như nhiên.  
Bằng như chẳng đoạn trần duyên niệm,  
Thì phụ trần trì đại bảo liên.

Duy tâm đủ tạo lý phân minh,  
Chín phẩm liên hoa bởi niệm thành.  
Thử giờ Kim Kinh nghe giảng thuyết,  
Câu câu cùng một lý tương đương.

Bốn cõi đâu từng khác cõi đây,  
Ba thân đích thật chính thân này.  
Thân - cõi vốn là xuyên nhất quán,  
Mỗi lần cử niệm, mỗi lần thân.

Sáu chữ Di Đà niệm tựa ngậy,  
Giống như đã chết chỉ chưa mai. (chôn)  
Cảnh Ta Bà lắm sanh oan nợ,  
Quyết phải trở về Tịnh độ thôi!

Cắt đứt duyên trần chẳng thiết chi,  
Toàn thân dốc sức niệm A Di.  
Ta Bà chán lắm luân hồi khổ!  
Sớm hướng Liên trì chiếm một chi. (1 cành sen)

Mười vạn Di Đà niệm đã xong,  
Đỉnh đồng trước án vẫn xông hương.  
Áo y còn đắp nhưng mơ thiếp,  
Hồn mộng du về thăm cố hương.



**Một đóa hoa hàm một thánh thai,  
Trên ghi tên tuổi thật kỳ thay!  
Xưa nay nhân quả từ tâm hiện,  
Lý ai đành rành chớ khá nghi.**

**Hồng danh sáu chữ: Thủy Thanh Châu,  
Tác dạ trong ngần, ưu lự thôi.  
Mát mẻ đây chừ gì sánh được?  
Giữa đời vạn dặm ánh trăng soi.**

**Đã, đang, sẽ nguyện; đã, đang sanh,  
Phật đích thân truyền dạy chúng sanh.  
Cớ chi ta Bà hoài quyền luyến,  
Tự cam khổ lụy, chuộng đa tình!?**

**Trích "Mộng Đông Thiên Sư Di Tập"**

**Tỳ Kheo Thích Nguyên Thành dịch.**